

OBSESSIVE CONFESSIVE DISORDER

2019-ben a legdiadalmasabb dolgokat éltem át.
Megházasodtam. Elvégeztem az egyetemet. Szültem egy gyermeket.

Fordítottam, írtam egy disszertációt, tanultam néhány lényeges dolgot a félelelről, sokat nevettem, és azt tettem, amit az emberek általában tesznek, mikor arra készülnek, hogy belépjenek az időbe, hogy genetikai információikat a jövőbe plántálják.

Ami nem ölt meg, nem erősített meg.
Ami nem ölt meg, alig várja, hogy megtegye.
Vigyáztam rá, hogy kivel intertextualizálok,
mikroszkópon figyeltem, ahogy egy kis depresszió
egy nagy mellett próbál helyet szorítani magának.

De jön az éj, és a 12-es különszobában az álom jobban várat magára,
mint egy terhességi teszt eredménye.
Most, amikor leszállt a csend, és a tücskök elkezdtek
párzasi dalukat, eljön a legmélyebb magány ideje.
A testet elhagyták segítői, a nyugtatók, s úgy
feszül a fájdalomnak, mint egy pamplonai bika.

A kórház ablaka felé nézek, és hogy eltereljem a figyelmem,
képzeletben összerakom a kinti tájat. Fiam személyi számának
első számjegyeit írom össze gondolatban. Felleltározom azokat
az eszközöket,
melyek révén a gyermekek megnyugtatójának ipara a szülők segítségére sietett.

Kiságyak fölött újrahasznosítható és nem szintetikus agyagból
készült felhőcskék.

Hintaszékek és elemes bölcsők. Sok funkciójú ringlispíl, forgó
tengellyel és
három idegen nyelven énekelt dalocskákkal, hogy utódainkból
kis poliglotok
váljanak, akik bármikor készek kivándorolni. A tenger hullám-
zását utánzó
kisszékek, plüssmedvék, akiknek ver a szíve, anyaillatot árasztó
párnácskák,
és 24 órányi fehér zajt árasztó cédék.
Behunyom a szemem, és mint egy szemvizsgálaton, elolvasom a
szavakat,
melyeket a kapitalizmus egyik mágusa vés agyam táblájára
KENT DÜNHILL MDMA LSD &M
RIVOTRIL ANXIAR TRAMADOL STILNOX
TWIX DUREX STRONGBOW ABSINTH

Mindent megtanultam a felnőttek megnyugtatójának iparáról.

ISZTAMBUL

Minden intenzitás-fokozás emlékezetet termel, mondtad, mi-
közben
becsatoltuk a biztonsági öveket, és amikor landoláskor a repülő
a földhöz csapódott, úgy véltem, igazad van. Reggel volt, az
Istiklal úgy lüktetett,
mint egy Fenerbahçe-játékos ina, egy olyan tér, mely nem fogad
be, elvisel
csupán, ahol az emberek a jelen energiáiból szívják a magukét, a
rizzsel
töltött fűszeres kagylók illatából, estefelé meg a sült gesztenyé-
kéből, a zene
lelassította mozdulatainkat, a turistákkal eggyé tett, hipnotizált
egerek nyája
voltunk, akiket a teraszok felé tereltek.

Mint annyiszor, amikor idegen városba megyünk, most sem tudtam, mit rendeljek, hagytam, rendelj te. Mint annyiszor, amikor idegen városba megyünk, suttyomban lefényképeztelek: ujjad lefelé szaladt az étlapon, olyan mágneses erő áradt belőled, mint az illuzionistából, aki készen áll az új mutatványra, Sztálin és Churchill magabiztossága, aki egy szalvétán osztotta el Európát, a szívem bármelyik macska lehetett volna abból a városból, doromboltam a lábadnál, csupa künefe voltam és salep, pismaniye és çay, mézbe mártott baklava.

Átmentünk a Taksim téren, erősen szorítottam a kezed, holott nem lett volna muszáj, túl voltunk a merényleten, új repteret készültek megnyitni, te ismerted a negyedeket, én meg úgy éreztem magam, mint egy kereskedő, akinek kiborult a gyümölcsös kosara, és a gránátalmák szerteszét gurultak az utcán. Mint annyiszor, amikor idegen városba megyünk.

Próbáltam mindent észben tartani, valamennyire megtanulni a Nagy Bazár rendjét, ahol a fűszerhalmocskák nem keverednek össze. Fejembe vésni a helybeliek gyors és enyhén nevetséges beszédét, akik Cortázar szereplőjére emlékeztettek, aki időnként nyulat hány. Meg voltam győződve, hogy a lélek egy padlófűtéssel melegített mecset, a csend pedig egy egyedülálló, drága kendő, melyért a végkimerülésig alkuszol, hogy aztán otthon felfedezd a címkéjén, hogy *made in China*.

Annyi minden történt Isztambulban, egy vasdoronggal sem tudnám kiverni a fejből. A földhöz félelmetesen közel repülő sirályokat, a Boszporusz csillogását, a

vízpipaillatba merült utcácskákat, a szádat a raki után, mely tes-
temet
az ánizs zamatával töltötte meg, és azt, ahogy a kompon, mely
Kadikőy
felé vitt, azt mondtad, hosszú idő után először,
hogy boldog vagy.

Meséljem el, hogy azt szerettem volna, ha azt a kimondhatatlan
pillanatot üvegharang alá rejthetem? Látod, nagy szavakat hasz-
nálók,
mint a középiskolások az érettségi dolgozatokban, de különben
hogy írhatnám le, amit akkor éreztem?

Vannak intenzitás-fokozások, melyekhez az emlékezetnek
nincs hullámhossza, és így a jó. Minden olyan kép, mely
nem jutott az életünk digitális termináljaiba, valóságosabbá tett.

Amit akkor éreztem, az ez a reggel, melyet nem tudok
legyűzni, és a szerelő arcán a boldogság, amikor hívják, hogy
tisztítsa meg a repülő motorját a repülés közben benne égett
madarak tetemétől.

DEMÉNY PÉTER fordítása